Ingenstans på mitt heliga berg

Anton Carlson

I
Skogen

Blivande

Det är märkligt
Av allt som kunde bildas bildas just detta
Människan står och frågar varför människan finns
Bara det att hon kan fråga säger något
Om det enkom är hon som kan fråga
Då finns det väl ett svar som just inbegriper henne?

En evighet på sig att bildas och bli detta
Varje fråga om varför just detta är
Slänger oss ut från att vara just detta
Till ett vara som ännu inte har blivit vad det är
Men nu är det jord och berg:
Där krälar maskar, simmar ålar, hoppar kaniner och flyger hökar

Daggmask

Om masken skulle ritat världskartan vore kartan en näbb

Så den grävde ner sig med sina hjärtan

För att bli uppgrävd och satt på krok

Kanske vet den med sig om att den är till för att kräla

Utelämnad från någon jämlik princip

Satt av Gud till detta utan att någonsin väckas upp

För masken finns varken uppståndelsen eller den yttersta dagen

Bestående

Barnen har börjat ta av sig jackorna
De springer fortfarande ovant
Då vintern sa att den ska stanna
Med blommorna som inte kunde bevittna den
Ett skrik av glädje kommer ur henne
När hon nästan blir tagen
En längtan efter att det som är ska fortsätta
Inte förändras
Utan bestå mitt i sin förändring
En längtan efter skrubbsår
En längtan efter att läka
Så hon kan skada sig igen

Kanin

Pipiga blindgångare finner vägen till hennes bröst
När de förtas i sin allra första sömn
Ett återbesök till livmodern som nu står tom
Solen snuddar hennes päls, som fortfarande är snövit
En fyr för höken som för himlen bakom klorna

Liksom kaninungarna visste vägen till bröstet
Såg hökungarna utgången i skalet
Den snövita pälsen flyr över boet
De nakna kaninerna vaknar i hålan: piper, tystnar
Som att de vet att livet var den livmoder som tömdes

Regn

Vattnet har tillträde till himlen

För att därefter släppas ner

Det befriades från sjön

Försöker sedan rinna tillbaka

Fröna känner igen sig själva

De har varit här förut

Vattnet berättar om himlen

Och i sin längtan

Ska det hjälpa fröna att växa till molnen

Så samhörigt att de aldrig släpps ner

Maskar blir din bädd

Gamar ser på medan du dör
Maskar medan du upplöses
Ett kort tag är du så vacker en varelse kan bli
Välgjord och tillintetgjord
Och alltid detta lugn
Trots att du en kort stund innan kunde göra vad som helst
Bara du fick fortsätta att leva

Ibland har ett sus hörts genom träden
Det är gudarna som har skrattat åt att du är så fäst
Vid det liv som är det enda du känner till
Denna brist på erfarenhet
Trots försvaret av en själ

Nu ligger du där
Välgjord och tillintetgjord
Och gudarna skrattar inte mer
De viskar genom lövverken:
Det var inte att hon föredrog livet
Det var att hon var livet
Det är bara gudarna som har förmågan att jämföra

De tystnar
Och precis innan de anländer, viskar de igen:
Hon är så lugn
Hon är glad över lånet maskarna gav henne
Att hon äntligen får avge sitt tacktal

Igelkott

I

På väg till ett ställe som gör dem väl
I ett avlägset mål i nuet
Ser han en hopkrupen gestalt
Taggar som har frammanats av långtgående kamp
Som mötte världen för länge
Intorkat blod som ett oläsligt testamente

II

En värld där en kyss från Jesus lärjunge
Eller Törnrosas prins
Skulle kännas exakt likadan
En häckningsdräkt i hennes ögon
Som aldrig faller av
Som om hon vore en relik av Guds skratt

III

Du läser listor om tecken
På att någon älskar dig
Ibland är det underliga saker
Som om kärleken bara når sitt mål
Genom alla världens omvägar
Någonstans hoppas du att finna
”Att hon tittar föraktfullt på dig”
”Att hon ber dig att lämna henne ifred”
För du vet att hon älskar dig
Du vet att världen har gjort något fel

IV

En gång var igelkotten bar
Så blev hon stucken och naken
Det vassa odlades av hennes kött
Världen som gödningsmedel

En dvala i vintern

Fick henne att glömma

Att världen sticks

Och köttet har gränser

Ägg

Outfallande
Fortfarande fri
Inte besviken
Över att inget har blivit
I dig
Ur dig
Bortanför dig
Du är allt
Som fallet har riktats mot

Du vill springa i deras trädgård
Bland vinbärs hemligheter och äpplens fall
På er gård vill du utforska dungens väldiga skog
Och höra berget bli till av en vind

Du vill tro att kön är en utgång för urin och inget mer
Ögon ska titta utan en förmaning att nu ska bli sen
Rösterna lika ljusa som sommarens första sken
Ni sjunger och gör fel utan att veta att ni älskar det som blev

Vågorna
De har ett bakom
Men inte mer
Utan lika mycket våg
Dagen
Vid sjön
För föräldrarna
Är den redan glömd
Du vet att den knappt har börjat

Fält

Hon finns motsägelselöst och samtidigt
Ni sattes i samma omgivning
Ni sattes i samma ögonblick
Världens generositet slutade här

Fältet som blommar
Som om det inte har förstått världen
Och härigenom är den enda vissheten
Du vet att du inte är adressaten för fågelsången
Kalvarna lyssnar för första gången
En smärta som om du var död
Att smärtan har glömt vad den påminde om
Du är kvar och det lättar
Världen visar sig till dels
Men fåglarnas lungor och jordens rötter
Hade smärtan som hemvist

Det är som att det tidigare inte har föregått
Utan att det var detta hela tiden
Världen är ett andetag
Vi är tillräckligt små för att se dess storhet

Tänder

I orgeln bor en fasansfull melodi
Orgelpiporna är universums tänder
Som plötsligt har visats
Gömd i sina mörka rum
Samma melodi som älvorna sjöng
Nerdragna i vattnet
En gång var intigheten befolkad av älvor och melodier
Utan värld
De lekte sina lekar
Som gick ut på att melodierna skulle besjunga älvorna
Men aldrig träffa dem mitt i prick

Ingen vet varför det skedde
Idag finns det mer än älvor och melodier

Melodin slutade leka
Älvan blev våldtagen
Pressade ut tusentals frön
Som växte till sig
Och gav skogen som älvornas gömställe
Musiken sluten i djupaste jord
Flyktigaste moln
Uppväckt likt en svamp
Sökande efter älvor
Sjungande förlåt
Sjungande kom fram
Sjungande låt oss älska vårt barn
Fullkomlig för den som fött henne

II
Gården

Munnar

Deras ord är sönderslitna tankar

I denna släkt låter man inte hela tankar förstöra munnen

Nya tankar

Inne i staden tror de att bönder inte tänker så värst

Att de saknar väsentliga mellanrum gällande avel

Men det krävs fler tankar för att skära halsen av en ko än att arbeta på ett kontor

Och det var flera generationer sedan någon hade sex med sin syster

Barnet var döfött, en söndersliten tanke

Dessförinnan, hel och ren

Liggsjuka

När hon säger att hon tecknar en lista över allt hon är besviken över
Menar hon det som andra menar när de säger att de skriver dagbok
Det vore löjligt att förneka fallet när man har gift sig med en farmare
Och lärt sina barn hur man nackar hönor på ett skonsamt vis
Som flicka i staden trodde hon att botgörelsen redan var fastställd
Smärtan och köttet var ännu inte lösgjorda som motsägelse och hugg
Ska hon bo på landet är det lika bra att hon lär sig, hon är inget barn som ska förskonas
Nåden kommer igen, bland hönor som ruvar oberoende av innehållet
Att glädjas över att nya barn kommer är som att glädja sig över att en gris äter
Både grisen och flickan betalar tillbaka i blod
Grisens stia står tom och lämnar plats, liksom öppningen förstoras för fortsättningen
Vad hon ser vid anblicken av en vuxen är vad andra ser vid anblicken av en grav

Tupp

Sovande till tuppen
Som förmedlar sina insikter om vadande till hönsen
När ni var små satt ni och iakttog timglaset
Föräldrarna har skrivit att det tar sextiotre minuter
För sanden att tränga igenom öppningen
Men de har inte skrivit på klockan
Hur många sandkorn visarens rörelse är
Små korn som inte går att se
Någon annanstans än i detta glas
Korn som förvandlar månen till sol
Om förvandlingen dröjer
Då finns sandkornen där
Trots detta stirrande tog det tid för er att lära er klockan
Nu bor tiden i visare och siffror
Fälld av en pendel och portionerad
Nyckeln i föräldrarnas nattduksbord
Tuppen låser dörren med ett läte

Katt

Katten är satt för att fånga möss
Huvudena tar hon med sig till huset
Beror det på en okunskap att hon dödar?
När hon leker bekräftar hon sin vetskap?
Att musen är rädd för sitt liv
Men att katten är större och då gör hon vad hon vill
Också vet hon att hon kommer dö
Om mössen springer omkring och ställer till oreda
Hon slickar sig förnöjt, som alla andra katter
Skiljer sig det inre från denna katt från den förra sig åt?
Om det gör det för människan så?
För att kunna veta det måste två upplevelser jämföras
Och det måste dessutom ske utifrån en annan upplevelse
Varför skulle något av detta besvära en katts medvetande?
Varför skulle kunskap hindra henne från att släcka livet
Hos en bland tusentals möss?

Kossor och tjurar

Det var människan som gav djuren namn
Men när hon vill döpa dem säger fadern att man inte ska fästa sig vid dem
Kossor och tjurar, utan någon beteckning som förbinder dem
Förutom när de var kalvar och älskade mjölken
På kalvarnas huvuden har hon tagit vatten från hinken och ibland mjölk
När kossorna har växt upp får de träffa Tjuren

Kossornas mjölk dricker de varje morgon och kväll
Bakar och steker pannkakor med sirap eller sylt från hallonen
Ungtjurarna åker iväg på ett släp och så ser hon dem aldrig igen
Ett band för varje tjur pryder hennes arm
Hennes mor har sytt en klänning av alla sorgband
Fadern doppar ner det svarta tyget i rödfärg

Bekämpningsmedel

Du har sett henne sedan hon var liten
En söt knopp som blommar framför dig
Medan du känner dig som en stjälk där inget annat än tomrum väller fram
Din mor åker in till stan och köper bekämpningsmedel
Det är alltid en stor sak: ”Mamma är borta och köper bekämpningsmedel”
Ibland när denna flicka inte har något annat för sig, då är hon med dig
Ni går omkring i skogen och du förstår att du inte är utmärkt
Du måste utmärka dig, vara något annat än de pojkar som hon åtrår
Du vill ha hennes ögon, de som summerar att det finns något finare än denna värld
De påminner om att sitta under orgeln innan minnet ville fånga världen
Eller att känna lukt av en årstid för första gången
En känsla av att vägen tillbaka leder någon annanstans än dit du kom från
Men du kan inte få hennes ögon eller komma bakom dem
Så utan att du vet hur det går till fantiserar du om det hon har mellan sina ben
Och i den största hemlighet ser du det som en lönngång till evigheten
Men din far har berättat att den inte alls leder till evigheten
Istället leder den till att en ny dödlig stackare kliver ut i världen
Och hans liv kommer vara lika torftigt som ditt
Hans känslor kommer vara lika odugliga till att penetrera världen
Hans kärlek för sin far kommer vara lika obefintlig som din kärlek till mig
Såklart säger aldrig din far detta
För om han hade sagt det hade du, om du vågade, svarat:
”Pappa, jag älskar dig och det finns lönngångar till evigheten och ur dem klev vi
Och jag har kvar nyckeln, den finns bakom blomkrukan i köket”

Gris

Farfar kommer innan grisen ger sig av

I frosten hörs hans kängor

I hallen de tunga andetagen

En barnskock samlas

Under snöfattiga vintrar

Är en gris som öppnar halsen

En stor föreställning

Blodet är så klart att det visar bjälkarna i taket

Du är med och städar upp

Därefter brukar du gå in

Denna vinter är du med

Och drar av skinnet

Ögonen är ännu kvar

Munnen öppen och ömtålig

Du vill gå in och hämta mynt

Inte för båtfärden

Utan för kollekten

Mula

Han är som skuggan av en bergstopp
Som härstammar från ett stolt berg
Som vittnar om
Alla travande hästar
Alla skriande åsnor
Ni banade väg för mig
Jag är oanvändbar
Och allt ni gjorde slutar här

Skolbussen

Varje morgon väntar de på bussen
Så har det alltid varit
En färd som får marken att upphöra
I matsalen funderar ingen på var maten kommer från
Hon är parfymerad till nyckelbarnen
Även om hon kan stoltsera med att hon kan rida

Denna dag tar han inte bussen tillbaka
Han går bakom dem som kan gå hem
En grå dag i slutet av januari
Vars vara är riktat mot glömskan
Men han kommer alltid att minnas den
Där står hon helt själv

Anka

En anka går vilset omkring i parken
Bara ett kvack och så var tvåtusen år borta
En gång var hon en and
Det var inte mycket, men det var något
En samling av händelser
Inte en bestämmelse av att nu är du detta och inget mer

Åkern

Du tackar Gud för att ingen ser dig

Tankarna är så tysta att Guds stora öra inte förmår höra dem

Kanske kan du skrämma bort olyckan

Eller ransonera ut den så att den räcker ett helt liv

Hur ska du annars orka plöja åkern?

Biodling

Om ett par månader kommer det låta ungefär likadant vid biodlingen
Men inga av bina kommer finnas kvar
Ja, förutom drottningen
Bara deras gärningar
Tänker hon på någon särskild befruktare?
Eller är de alla det samma?
Rinnande honung som stelnar och läggs i teet
Det som fortsätter är den hemlighet de söker
Men vad är det de försöker finna?
Det viktigaste är inte att frågan får svar
Utan att pupporna håller hemligheten i förvar

Mark

Du tittar på kossorna
För dem finns hon inte
Knappt heller för träden
I en plats som saknar mark
Även om det verkar
Som att hon har gett allt liv
Bara på lek ser hon ut som en flicka
Du skulle vilja fråga henne:
”Vad skulle jag ta mig till utan dig?”
Men svaret har redan givits

Frukost

Hon spyr efter frukosten
Den är helig, den avviker man inte från
Nykläckta ägg och havre
Sedan spyr hon efter middagen
Potatis och kalvstek
Världen har kilats in i henne i ätbar form
Mellan tänderna
Som ord som har fått kött och grönska
Att mata någon med innan det förruttnar
Nu lämnar det henne med frätande tänder
Bara ett utåt, inget inåt
Efter att hon har spytt klart
Det är inte länge
Hör du när en av killarna i klassen
Sa att du var den näst snyggaste
Du är i detta ögonblicket nästan glad
Över att du kommer och möter dig i spegeln
Snart hör hon fadern ropa:
”Nu får du inte äta mer
Det ska räcka till grisarna också”

Gäss

Han skriver ordböcker till allas kroppsspråk
Eller snarare är det som att han får dem
Inbundna
Varenda ord har han memorerat
Med synonymer
De står uppradade jämte varandra
När hans syster stannar till och ögonlocken blir långsamma
Är det ett ord som är svåröversatt
Men det betyder ungefär att hon vill döda sin far
Och plötsligt inser att fadern bär skulden till hennes existens
Maten förtärs och orden släpps söndertuggade ut vid köksbordet

Tillflykten blir utåt
I landet där inga ordböcker ännu är skrivna
Gässen tittar med sina svarta punkter
De söker inte efter ord, utan gräs
Det är en landningsbana innan de ska upp igen
Till det oförmedlingsbara som gjorde att människan aldrig försågs med vingar
Hundarna har formulerat ord
Men inget har ännu skrivits ner
Sådant var språket en gång i tiden
Outforskat och utan tillhuggna gränser
Gässen lyfter utan att säga till

Lamm

En kvalmig julidag som denna
Allt var som nu
Bortsett från att du var en flicka
Och en sådan liten sak kan omvandla världen
Ni var på marknaden
Ett billigt lamm med dålig ull
Och rikligt med kött
Mamma säger: ”Fråga pappa”
Han ler och säger ”ja”
Du har sett honom le
Du har hört honom säga ja
Men aldrig samtidigt
Ni tittar storögt på varandra
Mor och dotter
Som två jämlikar
Du ser ditt lamm i ögonen och säger:
”Var inte rädd, jag har friköpt dig
Jag har gett dig ditt namn, du är min”

Han ligger över ditt knä och du skrattar
Medan han bräker under hemfärden
Brodern sätter upp staketet
Mitt ute på gården ska det stå
Enligt faderns direktiv
Varje morgon häller du ut vatten och flugor
Han kommer fram till dig
Som om han övar sig på sitt namn
Så en morgon leder ett blodspår till hans strupe
Ullen är fortfarande nyvävd
Knappt har han såtts
Du önskar att blodet kunde vara vatten
Och ullen himmel
Ett beskyddande namn

Som är verkställt i jord och inte i moln
Du gråter hos din far som säger:
”Bra att han inte rev hönsen”
Och du förstår varför han samtidigt log och sa ja

Valack

Han tittar alltid på samma sätt när det regnar och solen går ner
Vatten och eld som faller, för honom uttrycker det samma sak
Medan de havande stona står och tar skydd vid höet
Brunstigheten är över och mannen som skor hästar anländer

Snart står han där vid höet bland de andra
På långt håll går det knappt att skilja honom från stona
Alla kommer och klappar honom och ger socker
De leder in honom med omsorg och naken sorg

De som gav honom socker sitter på läktaren
Nummer fem, han har satsat pengar som en gest
De gläds åt tredjeplatsen när de går hem i regnet
Han står i sitt bås och betar hö

Gårdsplanen

En regnig majkväll
Eller natt
När den övergår utan några tydliga skäl
Mer än att den har bestämts som orörlig
När den bara kan röras
Du vandrar genom skogen
Som ringar in gården
Ingen vet att du är ute
Om du dog skulle alla veta det
Nu kommer du gå in
Och det kommer vara som att du aldrig gick ut
Rundan du har gått tusen gånger förut
Du har haft tid att bekanta dig
Det är som att du har lärt känna det så djupt
Att du redan vore död när du föddes
Eller att allt du lär dig om livet
Lär du dig för att födas
Gårdsplanen är en ritning till ett obefruktat barn
Och skogen dess odrömda drömmar
På sin höjd är du ett fotografi från ett ultraljud
Hängande på ett kylskåp
Anstränger du dig och kisar
Går det att urskilja en människa
Med huvud, armar och ben
Tittar du med din vanliga blick
Är det mörkt och otydligt
Du dör förhoppningar
Du lever minnen
Även om det inte var möjligt på andra sidan skogen
Kommer du tillbaka till gården
Små cyklar utan ägare
Ligger gömda längst lagårdsväggen
På ovanvåningen ligger far och mor

Eller så ligger de under jord

Vad gör det egentligen för skillnad?

Föl

Ingen behöver lära fölet att gå
Hon började inte gå förrän hon var två år
Liknade mer en mask än kulminationen av däggdjuret
När hon gick strålade hon
En påminnelse om den hon var
Manifesterad ända till ålderdomens dagar
Sedan började de lära henne allt mer
Läsa, skriva, räkna, gifta sig
De lärde henne allt hon behöver för att vara vuxen
Allt hon trodde att hon lärt sig för den hon var
Det var för en kvinna, inte för barnet
Ingen lärde henne att komma över uppväxten

Berget

På berget, där den gula åkern är synlig, har allt redan ägt rum
Rummet är egendomslöst och liksom uppluckrat
Visar att detta är allt som finns att ge
Oavsett vems förklaring som är riktig
Överensstämmande
Så är detta en fortsättning på det som hände för länge sedan
Och det spelar ingen roll
Här har inte världen söndrats till vad präster och lärare talar om
Allt som är är på ett sådant sätt att det kan påverkas av allt som är
Om det inte kunde påverkas, skulle det inte vara
Det är bara kvantitet av intighet som gör att det inte sker hela tiden
Och allt hade blivit allt det är samtidigt
Medvetandet en väg till sanningen
Könet en väg till framtiden
Hjärtat en väg till dig

Gro

Allting gror
Det lär du dig varje vår
Du är snart avstannad
Aldrig ska du växa mer
Ett barn är den som växer
En vuxen den som stannar
Som bara kan växa på bredden
Och vad sker med något som har växt klart?

Avel

Det var en dag som denna
Solen var på väg ner
Och trots att det var sommar
Var frågan om du skulle få se den igen närvarande
En stråle kunde bli en fackla i din hand
Modern försökte få dig att titta bort
När hingsten stod på bakbenen mot stoet
”Mamma, varför gör de så?”
Hon tittade på dig länge
Som om det var en etablerad hemlighet du hade sett

När solen horisontellt har bränt dig
Då går du in
Du förväntar dig att de ska sitta och äta
Istället möts du av denna blick
”Älskling, varför gör du så?”
Hemligheten finns längre inte i en hage
Den är fastbränd mellan dina ben
Du önskar att du var som de slängda dockorna
Släta och utan välkända bekännelser att avge
Omärkta av hingstens skor

Innan

Innan du ska sova går du ett varv
Du föreställer dig att själen är
Som lätet av att gå på grus
Barfota gång i värmen
Stenens trasighet som skär in i köttet
Du klappar allihop
Kalvtungan smakar dina tårar
Vad du gillar bäst med djur
Är att de först dör när någon skär halsen av dem

Sedan lägger du dig bredvid hunden
Han har sett dig naken
Han har sett vätska rinna på din kind
Han har sett syra komma ut ur din mun
Sådant som förändrar människoögon
Men bevarar hundögon
Han får inte sova i sängar
Vid minsta ljud från hallen hoppar han ner
Ni ler åt er hemlighet

Det krävs lite för att ta död på en människa
Det krävs mycket för att människan ska försvinna
Du började blöda
Och insåg att närmare döden än så
Går inte att komma och samtidigt vara kvar
Du fortsatte som vanligt ett tag
Precis som han viftar på svansen när han är rädd
Som en fråga: så illa kan det väl inte vara?
Din kropp tillhör nu en vuxen, dina minnen ännu ett barn

Hund

Vi får din glädje
Du får en skål
Vi får din värme
Du får ett tak
Vi får din frihet
Du får vårt sällskap
Vi får ditt liv
Du får våra tårar hos veterinären

Kräftor

En morgon som denna
När natten har berövat dig sömn
Går du ut över gården
För tio år sedan, exakt
Skulle ni ut och täppa igen gropar
Öppningar till världen
Sårad gräsmatta
Sedan ner till sjön
Där kräftorna tålmodigt väntade
Precis som syster och mamma där hemma
Med kokande vatten

Nyss vandrade de omkring i sjön
Nu ligger de där på tallriken utan sjö
På kvällen kommer grannarna och sjunger
Du och systern leker med en flicka
Påhittig och rar
Hennes pappa sjunger högst
Hon får leda honom hem
Ingen säger något om det
Kvällen har varit trevlig
Hjärtan lika tomma som kräftornas skal

Den stora vägen

Inne i staden cyklar barnen omkring sitt hyreshus
Det har du själv sett när ni fraktar gödsel och går på café
Det går inte att lära sig att cykla på en grusplan
Ännu mindre på en åker
Ni leder cyklarna ut till den stora vägen
Dit får ni inte gå själva
Han tar er med dit när det är mörkt och inga bilar syns till
För er är språk en begynnelse
För honom ett instrument för tystnaden mellan sina ord
När du ensam leder cykeln
Vet du att han har sett det från fönstret
Inte att du kan cykla på grus
Utan att cykeln är borta
Du tar dig hela vägen till gatlyktorna
Med tankar som tortyrredskap
Som får verktygen i lagården att tyckas som nåd
Om du sträcker ut din hand kan någon ta med dig
Ibland tar du ut handen på skoj
När han frågar vart du ska låter du honom köra dig hem
De hade kunnat förlora dig
Att föreställa sig dem gråta för din olycka
Att lägga blommor vid en sten
Är det enda sättet du på allvar kan förstå dem

Förskonande

Vissa av djuren är omöjliga att komma ihåg
De kacklar, gnäggar och grymtar
Ett sår, en blick
Och de är din ande
Om ingen minns dem
Var är de någonstans?
Kom någon ihåg dem innan de klev fram?
Var de någonsin mer än mat och sömn?
Du vet att det inte finns något annat sätt
Du har sett myror äta maskar
Till och med satt masken på kroken
Reseskildringarna har visat
Att världen är en bondgård utan ögon
När du ängslas sker samma sak
Du drar ut dina tänder
Och fäster dem vid själen
Frågan om varför är en tång som vässar tänder
Masken är lika ovetande om äpplets inre
Som fågeln om maskens lidanden
Och känslan har aldrig varit ett skäl till förskonande
Den blev till i avsaknad
Skulle Gud ha varit så barmhärtig, att han angav skälet till förvisningen?
När ovisshet är ett större lidande än förvisning

Mardröm

Det är inte det att du har blivit kalv i drömmen
Det är inte det att din far skickar dig till slakt
Det är det att det känns precis likadant som när du är vaken
Dagen är ett väntrum för mardrömmen
De märker inte när du går genom ditt fönster
Du blir bjuden av alla och de vill ha med dig hem
Om du bara fick vara fri
Som en föreställning om att ta ett långt bad
Borsta håret, gå och lägga sig
Och låta blodet flyta ute i världen
Så enkelt kan det vara
Istället sitter du och bjuds tills klockan blir tre
En tusenfaldigt våldtagen jungfru
Efteråt vill de inte veta av dig
På något sätt lyckas du alltid komma tillbaka innan någon vaknar
När du kommer in märker du att drömmen har saknat dig
Den finns med eller utan dig

Höna

Det bästa vore förstås att dra lott
Men det går inte att bortse från äggen
Vissa hönor vill aldrig lägga ägg
Som om de tror att kycklingstadiet är något evigt
Därför är de också lättast att fånga in
Så att det inte behöver vara en så stor sak

En gång såg du en utan huvud
Hon sprang utan att veta vart
Att berövas sinnen och kvarstå
Är det inte som att ingå i en ny värld
En kortvarig sådan
Högst några sekunder

Du har skisserat den tanken sedan sist
Själen vill alltid fara iväg
Men ögonen hamrar fast den vid världen
Munnen vrids upp
En värld av hunger och smaker
En värld där en krossad nacke är förutsättningen

Uppklädd

Hon klär upp sig ibland

Och funderar på vad som kunde hänt

Om hon tagit emot blommorna hon fick

Istället slängde hon dem

Och nu är hon en enkel bondhustru

De finns faktiskt kvar fortfarande

När hon ser grisarna åka iväg

Är hon iklädd det hon hade sin sista tonårsdag

Det var då han kom till henne

Hon känner sig som suggan som berövats sina kultingar

Alltid samma sak

Hon letar, gnisslar tänder och går vidare

III

Slakteri

Styckmästare

Att vara styckmästare är att vara som världen
Tuppen kan befrukta ett dussin hönor på en eftermiddag
Har han tillräckligt ståtlig kam är det en ära
För hönsen tar det tid
Uppstyckat
Såsom världen redan har gjort
Maskinen mal sönder tuppkycklingarna
De återstående väntar på att få värpa

Instinkter

Det är din första dag

En vänlig man med gult hår och vit rock visar dig omkring

Grisarna kan ibland bita på varandras knorrar

Men det är bara instinkter

När de ska ner *dit* kan de ibland tjuta

Men det är bara instinkter

Han skakar din hand och önskar dig välkommen

Och du tar vid

De gillar när man klappar dem ibland

Så farligt kan inte ett grisliv vara

De vet inget annat än fabriken

Och det man inte vet kan man inte drömma

De biter på varandras knorrar

De tjuter innan de ska ner *dit*

Du ler när du börjar, du gråter när du slutar

Men det är bara instinkter

Sugga

I det lilla båset stod en sugga
Hon lekte med klöven mot sin skugga
Tvingad till att älska
Om så bara livet som aldrig blev levt

Jag föddes men...

När du till slut måste *dit*

Så ser du inte skräck i deras ögon

Du ser avund

Att slaktas är det bästa som kan ske på ett slakteri

Minnet och verkligheten är det samma

Men i grunden är du något annat

Du är överlevnad

Du är bökande i jord

Imorgon dog du

Trynet mot vägen

Och morgondagen luktar

Även om den är lika avlägsen som solen

Får

Vid förra snön fanns de inte
Och vid nästa snö finns de inte
Det är som att deras väsen vore att inte finnas
Att halsen är bortglömd innan den är ihågkommen
För vem kommer ihåg vid en maskin?
Den första har de fått in
Och sedan den andra
Snart är hela flocken med
Den bildades i eftermiddags
Ledaren hamnar längst bak
När han vänder följer inga med

Samling

Nostalgi till igår
Inte för vad det var
Utan för dess avstånd
Till det kommande
Som precis ligger framför dig
Livet var inget mer
Än att motsäga sig din egen död
Att titta på tiden
Och veta med sig
Att du var död hela tiden
Förutom här
Och inte sparad i något
Bara som en samling
Med alla de andra

Transport

Skogen ville växa
Människan ville försvinna
Asfalten saknade vilja
Du vet att du dog
Men du vet inte om du föddes
De du tittar på är du
De du luktar på var du
Och snart kommer de tillbaka
Böjer du örat hör du dem
De fanns ett kort tag
Egentligen aldrig
Och ur aldrig ett alltid
Bara en transport emellan
Så slutar motorn att ljuda
Trots att rörelsen ökar
Du följer röken från trynet
Är den visare än månen?
Även om du aldrig blir fri
Även om du är en negation av dig själv
Även om du längtar efter längtan
Så är röken från ditt tryne fri
Seglande över asfalten
Innefattad i barken
Gömd i bladen

Ingenstans

Snart är du borta
Världen kommer vara som då
Bortsett från att du nu
Har funnits i den
Varit den
Och själen vinkar adjö
Eller så pulveriseras allt du var
Det finns ingen själ
Som kan vara det ena eller andra
Och inte har väl en höna
En själ värd att jämställas med din?
Så det är ingen idé att fråga
Om det skulle vara si eller så
Det kan blott vara *så här*
Och innan vad *så här* är
Har hunnit konstateras är det borta
Och bilder görs av det
Bilder som är nedlagda i var och en
Som gör att en nykläckt kyckling
Är kyckling snarare än nykläckt
Du samlar ihop äggskalen
Pussel till ingenstans
Det var dit de fördes
Upplärda att älska ingenstans
Deras kärlek var redan avfärdad
Ekot från deras skrik tystat
Aldrig påbörjat
Själen gror inte var som helst
Dessutom är den ett *din*
Och dinet är inte undersökt
Överstående
Och där det står ser du:
Liv ska ändå förgå

Denna plats rasa

Och denna plats tog plats

Ingenstans

Oföränderligt

Kor och björnar betar ännu inte tillsammans
Alltet hade inte kunnat vara annorlunda
Och aldrig kommer det att förändras
Det finns ingen stam att så i
Det finns inga kalvar att valla
Du var inte ett tillräckligt skäl för dig själv
Bara för dig själv
Och där kommer du alltid att bestå
Varje lidande har knuffat medvetandet
Till att allt borde vara annorlunda
Så uppkom människan
Och människan började göra mot djuren
Vad världen hade gjort mot henne
De strövar och är utvalda
Drömmen om förändring är sönderdrömd
Djuren har beräkningar i öronen
Siffror på fyra ben
Och i haven simmar vikter
Vid rasten går du ut
Sökande efter rymlingarna
Som när de fångades för första gången
Stående på en åker
Som om de tillhör världen
Likt solen och gräset
Lukterna och sångerna
Försöker glömma allt som varit
Sjuttiotusen år, försvinn!
Så ser du plötsligt ett barn
Lekande vid huggormens hål

Kultingar

Kanske är de befriade från att betinga andras handlingar mot dem med sig själva

Hon vet att sönerna kommer kastreras och skrika

Att den bästa galten kommer tömmas, sedan ska det föras in i henne igen

Så hon kan föda fler suggor som blir befruktade och galtar som blir kastrerade

Ibland ser hon i deras ögon att de undrar:

Är det inte mer än så, säg mig, visst är livet som himlen vi aldrig såg?